

Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach rodzinnych – 20 kwiecień 2020 r.

Zasadą prawa rodzinnego związaną z orzekaniem przysposobienia jest przysposobienie krajowe. Na zasadzie wyjątku prawodawca dopuszcza przysposobienie zagraniczne, które wiąże się zawsze ze zmianą dotychczasowego miejsca zamieszkania przysposobianego z polskiego na zagraniczne. Z tego powodu przysposobienie zagraniczne traktowane jest jako środek ostateczny, i orzekane wówczas, kiedy przemawia za tym dobro dziecka oraz możliwość zapewnienia mu pełnego i harmonijnego rozwoju w rodzinie za granicą Polski.

Analizę orzeczenia Sądu Najwyższego odnoszącego się do adopcji zagranicznej należy rozpocząć od przestudiowania treści 114² ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy, tekst jedn. 2019, poz. 2086 oraz art. 211a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, tekst jedn. Dz. U. 2019, poz. 1950 z późn. zm.

W oparciu o zawarte w nich treści łatwiejsze będzie zrozumienie stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z dnia 5 lipca 2006 r., IV CSK 127/06, LEX nr 232819, traktującego o dopuszczalności adopcji zagranicznej.